

11. Setkání s předky

Stanice na Titanu byla plná předstartovního ruchu. Urgha balila řízky a buchty, Kokot se staral o basy lahváčů a kartóny tvrdýho, Pong věnoval pozornost svým drogám, Karlos zase svým a Kapitán Blázen samozřejmě nezapomněl na hulení. Balení krabic se zbraněmi a tajnými předměty, o nichž se nevědělo, zda-li se nebudou někdy v budoucnu hodit, probíhalo nacvičeným tempem.

Hangár byl plný předmětů, které Jack s Frankem posílali antigravitačním vysokozdvížným vozíkem do útrob Kapky. Její povrch zářil novotou, protože Kokot přivezl z předchozí „božské“ výpravy mohutné zásoby velmi vzácných kovů, z nichž vyrobil ochrannou slitinu podle nejnovějších nejtajnějších postupů, které před časem zcizil během jednoho ze svých průniků do CGDS, lidově nazývané Celogalaktická datová síť, spadající pod správu Velké rady.

„Kokote, vypadá pěkně,“ pochválil práci na lodi Blázen, který mezi tím vším chodil a kouřil brka.

„Můj vůdce, že ano? Jsem náležitě hrdý na úpravy, které jsem provedl,“ dmul se pýchou Kokot, až se jeho knírek přeslizce zavlnil.

„Kapitáne, jídlo je zabalené a připravené v lodní kuchyni. Požádala jsem Kokota, aby pro nás zvětšil chladíák, nevádí doufám?“ zeptala se Urgha.

„Nevadí, je možný, že tahle výprava bude trvat delší dobu, takže žádný jídlo navíc není ke škodě,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, všechno je naložený, můžeme vyrazit ničit civilizace,“ oznámil Pong.

„Můj vůdce, nekecá, do půl hodiny můžeme vyrazit,“ potvrdil slova Kokot.

„Výborně,“ řekl radostně Blázen, „Kokote, půjdeš s Pongem zabezpečit Základnu a Stanici, za patnáct minut vyrážíme uzavřít tuhle pomatenou literární sérii,“ dodal tónem podobnému rozkazu.

„Můj vůdce, rozkaz!“ sklapl Kokot a rychle odešel následován Pongem vykonat poslední předletové kontroly.

Po sedmnácti a půl minutách přišel do prostoru kapitánského můstku Pong.

„Šéfe, všechno zabezpečeno, smrtící pasti čekají na zmrdy, kteří by se rozhodli znásilnit náš domov líbezný.“

„Mozeček s Mazlíček jsou nadšení a připraveni ohlídat naše tajemství,“ dodal Kokot, který přišel za ním a hned usedl k ovládání.

Celá Bláznova posádka byla pohromadě a všichni zaregistrovali jednu změnu. Doktor již nebyl v cestovním vaku, ale seděl ve velmi pohodlném křesle s inteligentním povrchem a měl akorát k oční bulvě přiveden optický kabel s nástavcem, podobném Pongovu terminálu virtuální reality.

„Můj vůdce, o dost lepší verze Pongovy konzole,“ řekl Kokot a nastartoval motory.

„Kapitáne, bude to jízda a navíc si s váma konečně popovídám,“ řekl Doktor a rozvalil se v křesle.

Kokot nadzvedl Kapku ze země, zatáhl podvozek a zamířil vraty ven. Provedl tradiční oblet nad údolím a spustil ochranný systém. Prostor Stanice zakrylo maskovací pole v barvě skály a šterku, což bylo spíš z estetických důvodů, protože jejich pozici na Titanu znali naprosto všichni.

„Můj vůdce, vynoříme se poblíž místa označeného jako ‚Země nikoho‘ v zákrytu meteorického roje. Doktor už souřadnice má a teď nám otevře černou hlubinu,“ řekl Kokot.

„Vydrž prosím tě, měl jsem takovej nápad a poslal mejla kámošovi, který by nám možná mohl pomoci,“ odpověděl Blázen a prstem listoval po virtuálním dotykovém displeji přenosného počítače, který mu svítil do obličeje.

„Šéfe, jakýmu kámošovi?“ posádka s Pongem zaševalila.

„Pamatujete na Honga, jak sme mu zachránili život a on ukradl loď tomu kastrátovi?“ řekl Blázen a rozhlížel se po zmatených soudruzích.

„No, co se křeníte? Vždyť říkal, že kdybysme ho někdy potřebovali, ať se ozvem. Nechal mi na sebe mejla a myslím, že výprava do Zakázaný říše je přesně ten důvod, kdy by se nám někdo znalejší místního prostředí hodil, ne?“ dovyprávěl Kapitán svoji myšlenku.

„Šéfe, něco na tom bude,“ zamyslel se mírně zmatený Pong, protože už viděl totální destrukci všeho.

„Můj vůdce, a odpověděl vám?“ zeptal se Kokot.

„Odpověděl, s Hongem se sejdem u madam Kawasaki,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, ty vole,“ radostně zavýskal Pong.

Setkání to bylo přeradostný. Protože kapitán Hong už v podniku madam Kawasaki několik dní pařil, Blázen a jeho posádka dorazili do solidně rozjetý párty. Paní domu samozřejmě nachystala to nejlepší, čehož mohla nabídnout a VIP hostů ve VIP prostorech bylo skutečně mnoho. On Hong trošku rozkecal, že se potká se známým Kapitánem Bláznem, což přitáhlo opravdu mnoho výjimečných obchodníků vším či vysoce postavených politiků ze všech koutů Galaxie.

„Ty vole, Pongu, ještě že sem mu nenapsal, proč se s ním chci sejít, ten blb všechno rozkecá,“ řekl se smíchem Blázen.

„Kapitáne Blázne!!!“ přiběhl rozjařený Hong, skočil Bláznovi kolem krku a pořádně ho objal. Málem dostal hubana a jediný, jenž ho zachránilo, byl rozkouřený joint. Decentně Honga odstrčil a pokusil se o profesionální úsměv.

„Taky tě rád vidím, ale proč takový divadlo, prosimtě?“

„Kapitáne, od té doby, co sem se díky vám stal svobodnej tvor, tak pařím a obchoduju se zbraněma. Nic velkého, ale uživit se tím dá celkem solidně. Část těch lidí tady jsou mí obchodní partneři a zbytek jsou jejich známí a známí jejich známých,“ vysvětloval Hong, který si všiml Bláznových rozpaků.

„Jasný, takže si svolal takový menší setkání prachatých lidí, to není až tak zlý a navazovat nové kontakty není nikdy na škodu,“ s jistým náznakem úlevy řekl Blázen, položil ruku na Hongovo rameno a pořádně stiskl jeho ruku. Za ním stál Pong a měl nasazený těžce kamenný výraz.

Prodrali se davem, který je chtěl pozdravit, Pong prorážel cestu dřevěnou šaolinskou meditační holí a neměl problém občas uštědřit tvrdší ránu přes hlavu či ruce. Nebylo slyšet protestních hlasů, protože nikdo si to nechtěl s velkým Kapitánem Bláznem rozházet.

Došli až ke vstupu do soukromých prostor madam Kawasaki, kam tradičně mohli vstoupit jen ti nejvyvolenější z vyvolených. Starý známý Hirošima s úsměvem od ucha k uchu přivítal Kapitána a hlavně Ponga, kterému pochválil efektně zkrvavenou tyč.

„Ty Pongu, s holemi se dobře cvičí,“ řekl krátce a otevřel dveře.

„Já vím,“ odpověděl s úsměvem Pong a šel za Kapitánem.

„Ale hovno,“ rozesmál se Blázen a běžel přivítat starého přítele.

„Taky tě rád vidím,“ pověděl pan Jednooký a objal starého barda.

„Co tady děláš?“

„Ale, byl jsem nedaleko a zaslechl jsem cosi o mejdanu u madam. Tak sem tady,“ smál se Nejvyšší představený a sebral Bláznovi brko.

„Vy jste opravdu...?“ ozval se zaražený Hong.

„Jo, Hongu sem. Já se ti omlouvám, že sem se takhle pozval sám, ale víš jako to chodí v našich mocných kruzích. Normálně bys zůstal tam za těmi dveřmi a Hirošima by na tebe ani nepromluvil, ale tady Kapitán Blázen má zase nějaký šílený plán a potřebuje tě,“ řekl Jednooký.

„Ty vole, ty víš, proč sem tady?“ zarazil se pro změnu Blázen.

„To víš, čtení šifrovaných mejlů pro nás není problém, navíc sem mluvil s Doktorem. Nazdar Doktore, jak se máš. Vidím, že ste tu úplně všichni,“ konstatoval jednooký Musk.

„Čau, Jednooký, mám se dobře, vždyť víš,“ zamručel Doktor a pozvedl ruku do vzduchu na pozdrav. Po něm se ozvalo několik stručných pozdravů „ahoj“, „dobrý den“ či „čau vole, kde máš flašku?“

„Tak se asi posadíme ke stolu, nejdřív něčeho pojíme, popijeme, potěšíme se potěšenými, která nabízím a pak si pánové v klidu proberete svůj byznys. Jste mými hosty a jenom se zeptám, chcete zde někoho z těch debilních fanoušků prudících venku?“ promluvila madam Kawasaki.

„Ani snad ne, maximálně se jim půjdem občas ukázat, aby to nevypadalo, že na ně úplně serem,“ odpověděl Blázen a už se mu sbíhaly sliny při pohledu na všechny ty pravý neklonovaný pochutiny po stolech. Soukromý harém madam Kawasaki měl tu čest zažít skutečně málokdo a kdo jednou mejdan prožil, vzpomínal na něj do smrti.

„Musím říct, že některé vaše příběhy jsou docela drsné,“ pověděla madam během rozhovoru u jídla a hladila po umělém stehně Kokota.

„Madam Kawasaki, Můj vůdce si vždy poradí,“ odpověděl Kokot, jehož knírek předvedl několik vlnek. Blázen významně pokýval hlavou a pokračoval v rozhovoru s Hongem.

„V podstatě tomu rozumíš dobře, chci s Pongem vyhladit z map Zakázanou říši a předpokládám, že tady přítel Jednooký nemá žádných námitek, protože jinak by se určitě už dávno ozval.“

„Blázen má pravdu, ne že by nám nějak říše Zakázaného císaře výrazně vadila nebo překážela, ale jsou něco jako termiti, všude kde se objeví, všechno zničej. Jako na té planetě, kde ste si pár týdnů dost luxusně hráli na bohy,“ řekl Jednooký a usmíval se.

„Ty díry po bombách způsobili vojáci týhle party kastrátů?“ udiveně řekl Blázen.

„Jo, občas takhle někam přiletí, najdou si primitivní planetu a zastřílí si.“

„Proč to dělají?“ zeptala se Urgha.

„Netuším, nemají důvod, jsou to takový štěnice v kožichu, který potřebuje pořádně vyprášit,“ pověděl Jednooký.

„Jak to vůbec na planetě domorodci vzali, když sme se tak nenápadně vypařili?“ zeptal se Karlos.

„No, co ti budu povídat,“ zamyšleně pronesl představený, „první týden byl hodně zlej, vysmažili všechny zásoby, rozebrali fabriku a vychlastali všechno v čem byla aspoň špetka alkoholu. Ten dojezd byl fakt drsněj. Vraždění, znásilňování všeho živýho i mrtvýho, město v plamenech a totální chaos. V podstatě přežili jen ti, kterým se podařilo včas uprchnout do okolních zbytků lesů. Budou se z toho sbírat ještě pár generací, ale jako lekci dostali solidní, nikdy nezapomenou,“ odvyprávěl Jednooký osud domorodců.

„Ty vole,“ ozvalo se společným hlasem.

„Sme si asi posrali trochu karmu?“ ozval se Jack.

„Ani ne,“ pokračoval Jednooký, „jsou horší věci a souřadnice svýho úkolu máte. Sice nevidím důvod vám nějak pomáhat, protože myslím, že Pong si povede dobře. Už máš vůbec plán?“

„Pane Jednooký, tak nějak zhruba mám,“ zvedl Číňan hlavu od lajn.

„To je dobře, bude potřeba trocha šaolinské strategie,“ zasmál se Musk a potáhl z brka.

„Tyhle Bláznovy matroše ty sou vždycky špičkový,“ pochválil hulení.

„A moje celá role v tom celým je jaká?“ odvážil se konečně promluvil Hong, který nebyl ještě úplně srovnaný se společností, ve které se nečekaně ocitl.

„Velmi jednoduchá, vyznáš se tam, ne?“ konstatoval Blázen.

„To se vyznám, ale dokonce vím, kde Zakázaná říše je. To ti nemusel říkat nějaký vyhalucinovanej tuleň,“ odpověděl velmi suše Hong.

Tím tónem všechny dostal, byl z něj cítit odpor a Kapitán byl nucen přemýšlet.

„Ty vole, za prvý. Nebyla by to taková zábava, docela sme si užili. No a za druhý,“ krátce se odmlčel, „mě vůbec nenapadlo, že bys to mohl vědět. Ostatně sem si na tebe vzpomněl krátce před tím, než sem ti poslal mejla,“ přiznal Blázen barvu.

Nastalo další kratší ticho, jenž přerušil Pong.

„Na Šéfa!!!“ zakřičel, povstal a pozvedl lahváče.

„Na Nejvyššího představenýho,“ povstal Blázen.

„Na nás všechny,“ ozvaly se další hlasy a zacinkaly lahváče. Nastal menší ruch, během kterého služebnictvo obměnilo stůl, madam Kawasaki přivolala svůj harém a vzala Kokota za ruku. Setkání nabralo dalších obrátek.

Pařili skoro celý týden, než usoudili, že všeho bylo dost a je na čase nastoupit cestu zničení civilizace.

Stáli na letištní ploše a loučili se s madam Kawasaki a s panem Jednookým.

„Nijak bych se nezdržoval, čeká nás mise a docela sme se už zdrželi, takže madam děkuji za pohostinnost a tobě, ty vole jednookej, díky za všechny rady, ale stejně nevím jestli se jima budu držet,“ povídal Blázen.

„Ty vole, to vůbec nevadí, protože si fakt nepomatuju, co všechno sem ti nakukal. Mám totiž v hlavě docela solidně bílo za poslední dny. Těším se, až si pár dnů pospím,“ odpověděl s pokusem o úsměv Jednooký.

Madam Kawasaki neposlouchala, protože měla nějaké závěrečné číslo s Kokotem. Takže si nějak všichni přítomní vzájemně řekli „čau a někdy příště“, Hirošima odtrhl svoji paní od robota a Blázen musel zvednout hlas.

„Ty vole, Kokote, no ták, už se zase přepni mozek do normálního režimu, zastrč uměláka a běž si sednout za volant.“

„Můj vůdce, slyším a poslouchám,“ odpověděl s drobným zaseknutím Kokot, pomalu se otočil a celkem nerozhodně došel k nákladovému prostoru. Ještě jednou provedl otočku a dlouze hleděl madam Kawasaki do očí. Ta pohled opětovala a její nebohý ochránce měl co dělat, aby ji posadil do luxusního vozu a odjel.

Kokot dlouze pozoroval odjíždějící automobil a v hlavě mu hrála romantická smutná píseň. Pak se pomalu obrátil, vešel do lodi a výhled ven zakryla zavírající vrata.

„Kde je Hong?“ zeptal se Pong.

„Za 26 hodin máme sraz na těchto uvedených souřadnicích,“ sklonil se Blázen z velitelského křesla a podal Kokotovi papírek s čísly.

„Můj vůdce, tam sme s Doktorem za patnáct minut.“

„Nevadí, je to hranice ‚Země nikoho‘, tak se tam porozhlédnem a počkáme někde nevidění stranou,“ řekl Kapitán a vyfoukl oblak dýmu.

„Můj vůdce, jak myslíte. Slyšel si Doktore, tady máš souřadnice a otevři díru v časoprostoru,“ podal Kokot lístek dál a připravil loď ke vstupu do horizontu událostí.

Červí díra je vyplivla u velké bílé plynové stěny, která se táhla od nevidím do nevidím. Žádný ze senzorů nedokázal proniknout skrz a každý pokus o vyslání automatické sondy skončil jejím zničením, krátce před vstupem do oblaku plynu, vystřelujícími proudy žhavé plazmy.

„Šéfe, viděl ste to taky?“ zeptal se Pong, když zničili další sondu neúspěšným pokusem.

„Jo, viděl, co si vo tom myslíš Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, myslím si jenom jediné. Někak tím plynem lze bezpečně projít, Hong je toho názorným důkazem,“ dumal Kokot, až jeho knírek předvedl několik vln.

„...chápu kam míříte, je čas použít senzory nedestruktivním způsobem,“ dodal.

„Přesně tak Kokote, máme 25h a 40 minut k tomu, abys to tady pořádně prozkoumal. A teď je čas pořádně poobědvat, Urgha určitě už udělala bramborovou kaši a osmahla rízky,“ usmívající Blázen se zvedl z křesla, hodil vajgl do popelníku a odešel. Pong s Karlosem ho následovali a po dobrém jídle šli všichni odpočívat. Potřebovali se totiž vyspat z mejdanu u madam Kawasaki.

Uteklo celých 25h, když se Blázen probudil a šel vysrat. Vysrat sfetovaný a ožralý hovno dá práci, takže si k tomu zapálil brko a mocně tlačil.

„Můj vůdce, můj vůdce, přišel sem na problém s plynem. Už vím, kterak se skrz něj dostat,“ vběhl Kokot s křikem do kapitánské ubikace.

„Neřvi, ty vole, už sem vzhůru,“ pootevřel Blázen dveře záchoda.

„Můj vůdce...“ zarazil se Kokot, když jeho elektronické receptory zaznamenaly závan oděru.

„Nedělej, že nepoznáš sfetovaný a ožralý hovno, ty vole. Co se děje?“ vyptával se Kapitán a čistil přítom řít’.

„V plynové bariéře jsou místa, kde nevytvářejí plazmové výboje a dá se jimi vstoupit do oblaku.“

„No a co to znamená?“

„Můj vůdce, sonda proletěla na druhou stranu a bezpečně se vrátila.“

„Ale hovno, tak si tuhle informaci ponecháme pro sebe jako strategickou výhodu, kdyby se cokoliv pojevalo. A co tam vůbec na druhé straně je?“ radostně prohlásil Blázen, umyl ruce a vylezl z hajzlu.

„Můj vůdce, jedna spirální mikrogalaxie asi s 458 hvězdami a několika planetárními systémy, z nichž některé vypadají obydleně. Je tam celkem čilý radiový ruch,“ odpověděl Kokot.

„Hm,“ přemýšlel Kapitán, „uvidíme, jak se bude chovat Hong. Jdem na můstek.“

V lodním řídicím centru bylo rušno. Setkala se celá posádka, Frank se dokonce umyl a všichni vyčkávali Kapitánova příchodu.

„Šéfe, jsme připraveni, úkoly sem rozdál a špionážní sondy již sondují tamní mikrovesmír. Několik planet je obydlených a mám už vytipovanou jednu, kde bychom mohli začít s ničením Zakázané říše.“

„Pongu, ty seš úplnej romantik,“ zasmál se Blázen a otočil ke Kokotovi.

„Nějaký stopy po Hongovi?“

„Kapitáne, ještě má deset minut,“ promluvil rychle Karlos.

„Fajn, akorát na brko,“ konstatoval Kapitán a začal motat.

Joint byl zhruba poloviční, když se objevil záblesk a z hyperprostoru vyskočila známá loď.

„Kapitáne Blázne, nečekáte doufám dlouho? Můžu se k vám přemístit?“ promluvil z reproduktoru Hongův hlas.

„Přeneseme tě rovnou na můstek,“ odpověděl Blázen a mávl směrem ke Kokotovi, aby provedl úkol.

Zanedlouho stál Hong před Bláznem a udiveně prohlížel interiér kapitánského můstku.

„Máme tu jen skromné vybavení, lahváče jsou vzadu v chladáku,“ řekla Urgha.

„Výborně,“ zasmál se Hong a cestou k boxu natáhl nejdřív piko u Ponga a pak čáru uhlí u Karlose. Podrbal nos a když otevřel pivo, blaženost prostoupila celé jeho tělo.

Zaznělo další cinknutí lahváčů a Kapitán započal krátký rozhovor.

„Bojový akce řídí Pong a teďka potřebuju vědět, jak se dostaneme skrz ten plyn. Zničili jsme dost sond, abysme pochopili, že je v tom nějaká finta.“

„Blázne,“ zamyslel se Hong a lišácky se podíval svýma doširoka rozšířenýma zorničkama, „vy už to víte, co?“

Kokot se podíval po Pongovi a Bláznovi, který naznačil, že mají být v klidu.

„Jo, víme, byl sem zvědavej, jak moc se budeš vykroucet,“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Chápu, že mi ještě pořád stoprocentně nevěříte a ještě asi bude chvíli trvat, než si vaši důvěru zasloužím,“ upil Hong decentně z láhve a snažil se zjistit skrz hustý dým, jaký výrazy mají v obličejích.

V nastalém tichu bylo slyšet jenom pípání palubní desky a zvuky ventilačního systému, který byl schválně stažený na minimum. Do mlčení začalo vstupovat sání lajn, srkání piv a výdechy kouře.

„Ty vole, je to tak, musíš nás přesvědčit, protože nyní půjdeš proti svým bývalým pánům a přátelům. To není prdel jako obchod s drogama nebo zbraněma, chápeš snad, ne?“ promluvil Kapitán.

„Naprosto,“ odpověděl rychle Hong.

„Výborně, teď si pokekej s Pongem, on už má vytipovaný místo, kde bychom mohli začít s ničením Zakázaný civilizace,“ řekl Blázen a tvářil se spokojeně.

Číňan Číňanovi vysvětlil, jak se věci mají a první co by chtěl, je zařídit bezpečný průlet plynovou hradbou s plazmovými výboji a zašít se na druhý straně někam, kde nebudou budit pozornost. Ujasnili si vzájemný role a Hong poníženež absolvoval paprskem cestu zpět na svoji loď.

Vesmírná plavidla se dala do pohybu a Kokot následoval Honga do plynového mračna. Průlet to byl věru efektní, ale ke škodám nedošlo a přesně podle plánu po deseti minutách vypluli na druhé straně v Zemi nikoho.

„Hele, Hongu, neříkej mi, že sme první návštěvníci tohoto světa?“ promluvil Blázen do mikrofonu.

„Stručně řečeno, ani hovno, Říše musí udržovat obchodní styky s okolním vesmírem, ale velmi si hlídá tajemství průchodu. Ti, kteří proniknou bez předchozího schválení, bývají brzo zničeni. Letěte za mnou, ukryjeme se v meteorickém oblaku a odtamtud podnikneme smrtící výpady. Vždyť sme se tak domluvili. Hong konec.“

„Byl nějaký nervozní,“ řekl Pong.

„Jo, slyším, ještě sem nevyplul spojení. Nedivte se, jestli mě chytí, sem mrtvej,“ dodal uraženě Hong a teprve teď ukončil komunikaci.

Kokot pro jistotu zapnul maskovací režim a v závěsu za Hongovou lodí vedl Kapku do meteorického roje, který byl ve velmi těsné blízkosti plynové hradby. Kapkou otřásla rána.

„Helejte, to nebylo příliš geniální zapnout maskování. Jeho záření přitahuje plazmový výboje a pokud vás to zajímá, díky nim nás právě našli,“ ozval se z reproduktoru Hong.

„Šéfe...? Ten mamrd má pravdu,“ řekl zrychleně Pong, který rychle pohledem sjel bojové senzory.

„A v čem je problém, stejně sme je přijeli vyhladit. Nejspíš to vypadá, že nastal pravej čas začít s vyvražďováním,“ odpověděl Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, máte jako vždycky pravdu, musím opustit humanitu a začít myslet jako největší válečník v dějinách. Kokote, zviditelni nás a dej ochranný pole na maximální výkon. Vyhubíme je všechny do jednoho, zmrdy zkurvený zasraný,“ zabouřil Pong a nasál gigantickou lajnu.

„Nabít všechny zbraně a zamířit na nepřítele,“ vykřikl v nastupujícím rauši a jeho prsty rejdlily po zbraňových ovladačích.

„Šéfe, všechny zmrdský lodě mám na mušce? Můžu vypálit?“

„Pongu, podle veškeré velectěné libosti,“ usmál se Blázen a sledoval scénu před sebou. Číňan stiskl červené tlačítko a Kapku opustily subatomová torpéda. Celý velitelský můstek zajásal radostí a začal odpočítávat.

„Pěpět, čtyčtyři, tři, ddva, jejedna, nunula...“ opakovali ve Frankově rytmu.

Nastalé mocné exploze smetly nepřítele z oblohy a zanechaly v místním malém vesmíru hromadu trosek a zbytků mrtvých těl, které pomalu začala přitahovat gravitace meteorického oblaku.

„Pičo,“ kroutil hlavou Karlos, když viděl ohňostroj, který zazářil v prostoru.

„Vypadá to, že milý Pong zničil naprosto všechny v dosahu,“ řekl Kokot, který nepřestával sledovat senzory a okolní prostředí.

„To byl záměr, Kokote, teďka poletíme sundat z oběžných drah obydlený planety,“ odpověděl Pong, který začal počítat sílu neutronových hlavíc.

„Jestli vám můžu vstoupit do našich domluvených plánů, rád bych nejdřív varoval všechny otroky, aby se pokusili zachránit vlastníma silama. Není třeba zabíjet všechny,“ ozval se z reproduktoru Hong.

„Hele, ty vole, co ty kurva víš o vyhlazování civilizací. Tam neřešíš nějaký posraný otroky nebo nedejbože nevinný civilisty. Prostě vyhladíš naprosto všechno do posledního důchodce a dítěte bez ohledu na postavení či význam pro budoucnost. Chápeš ty vole?“ rozohnil se Pong.

„Jasně, ale můžeme je zkusit varovat, na tý tvojí vyhlídnutí planetě mám ženu a příbuzný, takže je to trochu osobní, chápeš zase ty?“ odpověděl Hong.

Pong se na chvíli zamyslel a podíval po Kapitánovi.

„Nedívej se po mě tak, ty ses chtěl vzdát humanity, tak rozhodni sám,“ zasmál se Blázen, kterému byli všichni místní civilisti zcela ukradení. Pong pokračoval v přemýšlení a nakonec vydal rozhodnutí.

„Dobře ty vole, nic nám nebrání aktivně se pobavit vyvražďováním z očí do očí. Uděláme výsadek a hodíme voko po tvý starý.“

„Díky, ty vole,“ oddechl Hong hlasitě.

„A když už tam budem, zabijem pár lidí,“ dodal Pong a otočil se k Kokotovi.

„Kokote, přeneš nás na povrch a dohlídneš z orbity, aby nás nikdo neobtěžoval. Máš povolení sejmout všechno, co se k tobě přiblíží na dostřel.“

„Pongu, rozkaz!“ oznámil Kokot a nepřestával sledovat řízení.

Kapka s Hongovým kosmoplánem zaparkovala na oběžné dráze a Kokot přesunul Blázna, Ponga, Urghu, Karlose a Honga na povrch planety.

Lidově řečeno „*zhmotnili se*“ kdesi v polích, z čehož byl Pong velmi rozmrzelý. Hong to viděl a hned ho uklidňoval.

„Buď v klidu, nedaleko je chrám plný chrámových panen, který je chráněn jednotkou kastrátů. Bude potřeba, aby sy panny osvobodit, protože je mezi nima moje stará a meich pět dcer.“

„Ale to zní parádně, vražední eunuši mučící nevinné panny, jdeme na pomoc. Tvoje stará je ještě nevinátka?“ snil Pong a viditelně přidal do kroku.

„Pongu, kolego Číňane, zpomalte, tady nejde o mučení, tady jde o něco jinýho,“ zpomalil ho Hong.

„A o co teda jde?“

„Za prvý, moje stará není panna a za druhý tady jde o starobylé rituály,“ vysvětloval Hong.

„Zase nějaký ezosračky, na ty my nejsme,“ vložil se do rozhovoru Kapitán.

„Já nemám na mysli šukání ovcí, jako to dělaj jinde. Tady jde o rituály rozmnožování samotného Zakázaného císaře. Tohle je Zakázaná planeta, kde jediní skuteční muži jsou císařovi mužští potomci,“ odpověděl Hong.

„Moment, tomu nějak nerozumím,“ nechápavě se zeptala Urgha.

„Pojďte, já vám to vysvětlím,“ řekl Hong a pokračoval v chůzi po dlážděné cestě mezi rýžovými poli, na kterých naprosto nikdo nepracoval.

„Víte, tady jsou dva typy mužských. Ti s koulema a ti bez koulí.“

„Ale ty koule máš,“ skočil do řeči Pong.

„Neskákej mi do řeči, mám, protože sem otrok sloužící k manuální práci. A jakožto zdravý silný pracující jedinec je jednou z mých povinností zasloužit se o rozmnožování armády otroků. Každé dva roky je nám přidělena jiná žena a my ji musíme oplodnit. To by ses Pongu posral, ale nic jinýho ti v tomhle systému nezbejvá. No a když se pak narodí chlapeček, tak podle toho v jakým pořadí přijde na matriku, přijde o koule. Sudým zůstanou, lichý jsou bez.“

Zašuměly překvapené hlasy a Hong pokračoval ve vyprávění.

„Chlapci s koulema jdou hned do pracovních táborů, kde jsou připravováni k budoucím rolím v pracovním systému. Ti bez koulí se stanou vojáky a ti úplně nejschopnější se dostanou do přízně Zakázaného císaře. Ostatně eunucha Ho znáte.“

„A co se stane s holčičkama?“ zeptala se s tónem plných obav Urgha.

„Všechny jsou svezeny sem na Zakázanou planetu, kde je vychovávají v podobných klášterech, jaký jdeme právě osvobodit.“

„A jsou tu v bezpečí, než dospějí do pohlavní dospělosti?“ zeptala se ještě Urgha, protože měla pocit, že tak jednoduché to nebude.

„Ne tak úplně, na druhý straně planety stojí soukromé sídlo Zakázaného císaře, kde ukájí své zvrácené choutky. Představ si, že on nechal vykastrovat i některé své vlastní syny, aby z nich pak udělal velitele osobních gard.“

„Strašný,“ nechápavě špitla Urgha.

„A víš co je úplně nejhorší? Vojáci v gardách jsou kastrování potomci předchozích císařů, z nichž ti nejodvážnější tvoří Zakázanou gardu a jsou obávanými hrdlořezy.“

„Jak potomci předchozích císařů?“ zeptal se Kokot, kterému cosi neštymovalo.

„Taky mi něco nesedí, vzhledem k tomu, že je tady každej druhej bez koulí,“ zamručel Pong, který nepřestával sledovat okolí a tudíž nepřehlédnul budovy, jejichž střechy vylezly nad stromy.

„Víte, je tady jeden rituál, který musí Zakázaný císař dodržovat, jinak by se celý náš vesmír zhroutil. Ani kapka císařského semene nesmí být vyplývána pánubohu do oken, takže pro všechny císaře platí, že když náhodou honí klacka, tak honí do kryogenické nádoby a jejich semeno je pak uložené v Zakázané císařské spermabance.“

„No ty vole, si děláš prdel ne?“ znejistěl dost Karlos.

„Ani náhodou, tohle se tady děje od příchodu prvních kolonistů. Původně celý smysl byl jen v zachování reprodukční rozmanitosti, ale časem se to celý zvrhlo na totální kontrolu nad populací. Proto sem se dal k odboji a skončil tam, kde ste mě osvobodili.“

„Tady je odboj?“ podivil se Pong.

„Jo, ale jedem v něm jenom my, který máme koule,“ s úsměvem řekl Hong a zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Jsme na místě,“ řekl Hong a ukázal před sebe. Viděli mohutný opevněný areál hlídáný nespočtem vojáků.

„Paráda, práce pro mě,“ zasmál se Pong a podíval po skupině.

„Počkejte tady a nikam nechoďte,“ dodal a zmizel v křoví.

„Máme lahváče?“ položil Blázen otázku a začal motat brko.

„Něco sem vzala,“ odpověděla Urgha a otevřela Kokotovo zavazadlo.

Pong začal nenápadně s přibližováním ke stěně hradby a cestou tiše podřezával zahnutým nožem krky strážců, do kterých narazil. Tímto stylem se dostal až k patě zdi a zkušeným chmatem vyhodil do výše neviditelné kung-fu lanko zakončené speciální přísavkou z tajného skladu v Základně. Zapnul maskovací plášť a začal šplhat po drobných kamenných výstupcích jako pavoučí muž. V zapadajícím světle místního slunce se skoro ztrácel a strážce na hradbě neviděl přibližující nebezpečí. Pong se přehoupl přes hranu stěny, plášť zaválal a odhalil část těla. Než vojákovi vůbec začalo docházet, co právě spatřil, nůž mu prošel krkem a přerušil tepny s dýchací trubicí. Pong shodil maskování a vytáhl oblíbené meče. Chtěl zabít z očí do očí.

Strážím trvalo delší dobu, než si uvědomili, že čelí pouze jednomu bojovníkovi. Když to zjistili, dobrá polovina z třisetčlenné posádky ležela zkrvavená na zemi. Několik členů Zakázané gardy, kteří byli na kontrole císařova potomstva, zorganizovalo odpor a sjednotilo bojeschopné jedince. Pongovi vše z toho bylo tak nějak u prdele, protože jeho plán vybit kompletně všechny bojovníky to nijak nenarušovalo.

Nakonec se mu podařilo završit plán a počkal si na všechny uprostřed největšího atria s fontánou v podobě jednoho ze Zakázaných císařů, kterému z pohlavního údu crčel mocný proud vody. Vojáci ho obklopili v kruhu, který se pomalu zmenšoval. Pong nasypal na meče pořádný čáry perníku, vyšňupl je a se zdviženými meči nad hlavou zařval jako šílený sjetý medvěd. Bojovníci úděsem zastavili, čehož nabuzený Pong využil a jako šílený vběhl do vřavy bitvy. Hlavy, údy, vnitřnosti opět létalo vzduchem a proudy krve stříkaly všemi směry po litrech.

Když zbývalo několik posledních desítek protivníků, Pong si povšiml, že Blázen, Urgha, Karlos a Hong odněkud přitáhli stolec s několika židlemi, vybalili občerstvení s lahváči a sledovali napínavý souboj.

„Co sem vám říkal, kokoti? Kde ste měli zůstat?“ zakřičel směrem k nim a odhodil několik ninja shurikenů, jež sejmuly zmrdy, kteří se vynořili nedaleko stolu. Odpovědi mu byly úsměvy.

„Nemáte zač, volové,“ zakroutil hlavou Pong a nepřestával masakrovat útočící ozbrojence.

„Pongůůů, v kliduůůů,“ zakřičel Blázen, „viděli sme, že všechny strážce zmizeli dovnitř a požár se taky nedá přehlédnout. Nemusíš nikam spěchat, Kokot hlásil, že je zatím klid a sporadické útoky několika menších armádních letek spolehlivě zvládl.“

„Šéfe, to rád slyším,“ zakřičel odpověď Pong a porcoval protivníky jako svatomartinskou husu.

Posledních deset vojáků bylo členy Zakázané gardy. Podle toho taky vedli útoky, které nesly jasné známky letitého tvrdého tréninku a vzdělávání v oblasti bojové strategie. Ten dril v krvi Pong poznal okamžitě a jeho srdce, pulsující vlivem perníku, zaplesalo radostí. Další ze smrtících tanečních krací se rozjela plným proudem. Pong využil všech možných i nemožných triků od létání vzduchem, odrázení od poletujícího listí, až po chůzi po vodní hladině fontány. Meče dirigovaly symfonii umírání, zvonění jiskřících ocelí se neslo atriem a z gardistů postupně odpadávaly odseknuté kusy masa. Pong si tento postup zvolil záměrně, protože nechtěl nikoho z nich zabít brzo, ale nýbrž měl potřebu je trochu potrápít, jelikož takové zranění dodá bojovníkovi energii ku mstě. Věděl o čem přemýšlel, protože pár drobných šrámů také schytl a velmi ho sralo poničené kungfu kimono.

Postupně zůstal živ poslední voják. Pong pochopil, že se jedná pravděpodobně o nějakého velitele nebo kohosi s nejvyšším páskem. Chvíli mu přísně hleděl do očí, pak se rozhlédl po krví zlitém atriu, dorazil několik nářkajících trupíků a uvědomil si, že počet diváků značně stoupl. Tolik dívek a žen v ideálních letech pohromadě už dlouho neviděl.

„Hodně z nich sou panny, tak se předveď, ty vole,“ řval na něj Blázen a máchal rozpitým lahváčem, až pivo stříkalo ze skleněného hrdla.

Pong srovnal hrud' a záda, odhodil vrchní část poničeného oblečení a ukázal cvičením a methamfetaminem vytrénované šlachovité tělo. Urgha zvlhla, některé dívky vyjekly údivem a mnohé rovnou upadly do bezvědomí.

„Tohle je, ty vole, kovové zubní párátka,“ řekl poslednímu vojákovi.

„A co já s tím, malej žlutěj kreténe?“ zamručel nevrle bojovník.

„Tím tě zabiju,“ zasmál se Pong a zašermoval malým ostrým předmětem tak rychle, až zaznělo svištění větru a potom sonický třesk, když překonal rychlost zvuku.

„Pěkný,“ hrdě promluvil chlap a odhodil zbraně, „s tebou bude legrace. Jmenuji se Wok a byl jsem místní velitel.“

„Těší mě, já jsem Pong a můžeme začít,“ uklonil se a protivník pozdrav opětoval. Začali okolo sebe opatrně tančit a vzájemně hleděli z očí do očí.

Wok provedl první výpad, který Pong snadno vykryl a vrátil úder pěstí pod žebra. Nějakou chvíli takhle laškovali, než se oťukali a přitvrdili. Síla nárazů narostla, po každém nárazu ruky do těla se ozvalo mohutné zadunění a praštění kostí.

Postupně došlo na tvrdé údery do hlavy, obličejů a úst, až zuby odlétaly všemi směry. Také přišlo vhod mnoho velmi prudkých kopanců koleny, holení či hlavou do koulí, kteroužto následnou bolest překonávali oba bojovníci s největší možnou koncentrací.

„To muselo hodně bolet,“ naklonil se Blázen k Urghze, která s údivem v očích sledovala bitku před sebou. Hodila krátce okem po Kapitánovi a raději mlčela.

Asi po třičtvrtě hodině mlácení pytlů brambor, na krátkou chvíli oba otlučení a krvácející muži přerušili boj.

„Si drsnej, ty vole,“ řekl Pong, vyplivl krvavou slinu a nasypal na jazyk solidní géčko.

„Urgho, dal bych jedno pivo,“ zakřičel a podíval po Wokovi, „chceš taky?“

Ten kývl a tak ještě dodal, „přines mi rovnou dvě, děvče moje.“

Urgha přiběhla s orosenými lahváčema a podala je válečníkům. Pong se hluboce napil, chytil ji kolem pasu a vrazil solidního perníkového francouzáka.

„Už to skončím,“ řekl a smál se od ucha k uchu.

Urgha sebrala prázdné láhve a šla zpět na místo pod slunečník.

Bitka se dala zase do pohybu.

Nějakou chvíli padaly různorodé rány, ve kterých by jenom specialista přes bojová umění rozpoznal konkrétní chvaty, když Pong dospěl k názoru, že přišel čas zubního párátka. Udělal krok zpět, vytáhl jej ze záhybu kalhot a namířil směrem k Wokovi, který vycítil příchod smrti a krátce celý

ztuhl. Pong celou dobu přesně na tento okamžik čekal, provedl opravdu rychlý přesun za Woka a plnou silou vrazil párátko mezi třetí a čtvrtý obratel.

Velitel Wok chvíli stál, ale do pár sekund spadl jako podřátý na záda, což zarazilo párátko ještě hlouběji do krku a z úst mu začala vytékat krvavá pěna. Oči padlého válečníka tikaly ze strany na stranu.

„Já vím, ještě mě slyšíš, takže věz, že jsi byl dobrý soupeř a dobrý soupeř si zaslouží relativně pomalou, ale hlavně bezbolestnou smrt. Zemřeš pod hvězdami a měsícem,“ zvedl hlavu Pong, pohlédl k nebi a protáhl celé tělo. Svaly a šlachy zahrály erotickou hru, Urgha se mlsně olízla a většina zbylých stojících divaček orgasmem omdlela.

„Pánové, Pong bude chvíli zaneprázdněn,“ řekl Blázen a koukl na Karlose a Honga.

„Můj vůdce, velmi luxusní přenos,“ promluvil Kokot z orbitální dráhy.

„Že jo,“ zasmál se Kapitán a vypnul přenosnou kameru, která ležela na stole, „co u tebe?“

„Můj vůdce, u mě všechno v nejlepším pořádku, armáda eunuchů přestala před chvílí s útoky.“

„Výborně, tak nás hlídej, tady se to ještě protáhne. Blázen konec,“ ukončil Kapitán rozhovor a rozhlédl se po sousedech u stolu.

„Já půjdu pátrat po své ženě,“ zvedl se Hong ze židle a odešel.

„Co my dva?“ řekl Kapitán Karlosovi, „nikdo nic neříkal o tom, že místní panny jsou naklonované, žejo?“

Karlos měl v obličejí úsměv a nic neříkal. Oba dva se zvedli od stolu také.

Blázen s Karlosem procházeli kolem dokola atria a pomáhali probírat omdlelé panny. Většina z těch, které otevřely oči, ihned upadaly zpět do bezvědomí, jakmile spatřily krvavou lázeň okolo rudě zborčené fontány.

„Děvčata, děvčata, poslouchejte mě chvíli,“ postavil se Blázen před ženy při relativních smyslech, „potřebuju, aby tady několik z vás aspoň nahrubo uklidilo, protože některý to tady prostě nedávaj.“

Děvčata zaševalila a ozvalo se několik nesouhlasných odpovědí.

„Holky, Kapitán nemá moc rád odpor, určitě tady máte pár kýblů, hadrů a smetáků s vytěrákama, takže se rozeběhněte a nevyemejšlejte píčoviny, na ty bude čas později,“ vložil se rázně do diskuse Karlos a nahodil hustáckej výraz, když upíjel z láhve. Ženy a dívky se po sobě podívaly a tiše usoudily, že by další odpor byl marný, tak se několik dobrovolnic obětovalo a zašlo pro úklidové prostředky.

Po půl hodině už z atria zmizely největší krvavé stopy, shrbené uklizečky drhly dlaždice a malými kartáčky čistily spáry.

Blázen s Karlosem chodili kolem dokola a kontrolovali postup prací. Při té příležitosti se seznámili s jednou postarší dámou, která odmítla pracovat s tím, že odjakživa řídila celý tento podnik.

„Já jsem Blázen a tohle je Karlos. Přijeli sme sem vyhladit kompletní civilizaci a Hong nám trochu narušil plány díky svému milosrdenství,“ pověděl Kapitán.

„Říkají mi Matka a ten debil Hong je tu s váma?“ řekla Matka.

„Jo je, vám nevádí, že vás chceme všechny vyhladit?“ odpověděl Blázen.

„Ne nevádí, dalo se to čekat, při tom všem zabíjení a podrážzení obchodních partnerů. Kdo vám zaplatil?“ zeptala se Matka.

„Nikdo, eunuch Ho nás poslední dobou sral a tuleň z jedný halucinace mi řekl, že jediným způsobem jak se eunucha zbavit, je vyhladit celou Zakázanou říši. Tak sme tady,“ zasmál se Blázen.

„Staré proroctví, proto byl císař tak nevrlý a mekotal cosi o vidinách, v nichž mu tuleň přišel říci, že konec jeho říše se blíží a bojovník, který vše zničí, je již narozen.“

„Ty vole, Matko, jaký starý proroctví? O ničem nevím,“ odfrkl Blázen.

„Vypadá to možná zvláštně, ale historie předpovědi sahá až ke konci 21. století do doby exodu ze Země. Tehdá se někteří čínští komunisté rozhodli opustit komunistickou víru a navrátit ke starým císařským tradicím a pořádkům, ve kterých Zakázané město svými prastarými rituály udržovalo

vesmír v chodu. Během vzájemného vyvražďování došel tehdejší vyjednaváč OSN, kterým byl shodou okolností tuleň, k dohodě mezi zneprátenými tábory a komunisté odpadlíkům dovolili opustit planetární systém. Avšak za velkou cenu, kterou musel budoucí první Zakázaný císař zaplatit. OSN nesouhlasila s návratem ke starým zbytečným zvykům, proto nechala odpadlíky proklít oddělením magie a šamanismu a prorokovala, že jednou přijde Číňan a všechny do jednoho zničí. První Zakázaný císař si toto tajemství nechal pro sebe a přenášelo se jen po císařské linii.“

„A ty o něm víš jak?“ zeptal se nechápavě Karlos.

„Během let se to tak nějak rozkecalo a lidi si zvykli natolik, že přestali mít strach,“ vysvětlila mu Matka.

„Ty vole, do čeho sem se to zase uvrtil,“ povzdychl hluboce Blázen a odhodil vykouřený vajgl do zbytků krve.

„Kapitáne, Kapitáne, tady ste,“ byl slyšet Hongův křik.

„Ale hovno, už je tady,“ zamručela Matka.

„Kapitáne, dovolte, abych vám představil svoji ženu Hek Ho,“ představil ženu, která s ním byla. Hek vypadala úplně tuctově a Matka se začala smát.

„Už si mu to řekla?“ zeptala se.

„Cos mi měla říct?“ lekl se Hong.

Hek Ho po něm hodila pohledem a nadechla se.

„Víš, nechtěla jsem se tě nějak dotknout, ale už spolu nemůžeme být.“

„Proč?“ nechápal Hong.

„Protože tvůj syn není tvůj syn, ale je synem císařovým. Opouštím tě,“ odpověděla.

Hong zíral a vůbec nic nechápal. Blázen koukal na Karlose a oba dva se uculovali. Kapitán nabídl Hongovi oroseného lahváče, ale ten nasraně odmítl.

„Kam bys chtěla kurva jít? Podívej se kolem sebe, všichni jsou mrtví a brzo bude celá tahle civilizace úplně vymizovaná z vesmírnejch map. Co si jako představuješ, že budeš dělat?“ rozčileně se zeptal.

„Co bych dělala? Půjdu za svým srdcem,“ odpověděla Hek.

„No to ses posrala, bože ženská, co se ti stalo s mozkiem?“ chodil Hong dokolečka a šermoval rukama.

„Mozek mám v pořádku, ty jeden debile,“ řekla Hek, otočila se a odešla.

„Táhni děvko a už se nikdy nevracej,“ zakřičel za ní Hong, ale ona mu ukázala jenom prostředníček.

„Děvka jedna blbá, dej mi čáru,“ řekl smějícímu se Karlosovi.

Hong se strašně rychle ožral, takže s ním nebyla řeč. Blázen, Karlos a Matka seděli u stolu a probírali věci budoucí.

„Helejte, když se postaráte o zbylé chovné stanice, tak my vás ušetříme a tuhle planetu nezničíme. Nebudete mít problém se vzbouřit, chopit zbraní a povraždit zbývající eunuchy?“

„Kapitáne, naprosto vůbec nebudeme, některé z nás jsou velmi dobře vycvičené a dáme sestrám předem vědět. Stejně si myslím, že se k nim první zprávy o této události už dostaly,“ odpověděla Matka.

„To rád slyším a taky pořád slyším Ponga s Urghou,“ pověděl Blázen a chvíli s úsměvem poslouchal milostné skřeky, které se vznášely nad střechami dívčího ústavu.

„Musím říct, že vás sem přineslo samo nebe, mě už ta šikana od posranejch kastrátů tak srala, že jsem přemejšlela nad sebevraždou. To se nedalo vydržet, těm čurákům se ani nepostavil a furt stáli a hlídali. A já jsem byla tak opuštěná a sama,“ začínala natahovat Matka a současně padat Bláznovi na rameno. Ten ji podrbl na zádech a zeptal se.

„Co bys říkala na pětku nebo šestku, přidaly by se nějaký holky?“

Matka zvedla hlavu a rozsvítila nadržené oči.

„Rozhodně,“ rychle odpověděla a mávla rukou k postávajícím služkám.

„Vyber si.“

„Já si můžu taky pár holek vybrat?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Jistěže ano,“ zasmála se a odešla s Bláznem a dívkami.

Karlos pohlédl po spícím opilém Hongovi a usoudil, že s ním moc nepokecá, takže šel ulevit hormonům.

Hong ještě furt spal, když přišel Pong s Urghou.

„Hej, ty vole, vstávej, kde je Šéf?“ zacloumal spáčem.

„Co, co, co se děje?“

„Hongu, kde je ty vole Šéf?“ zeptal se Pong znovu.

„Já, já, já vůbec nevím,“ mumlal Hong a rozhlížel se vůkol rudými škvírami místo očí. Bylo už celkem uklizeno a většina dívek se chystala k boji.

„Teda tady je bordel,“ konstatoval Pong a vyrazil s Urghou hledat Blázna s Karlosem.

V podstatě je našel celkem rychle a oba dva už byli docela solidně vyřízení.

„Už seš konečně hotovej, ty jeden nadrženej prasáku?“ přivítal ho Blázen.

„Já už fakt nemůžu,“ podíval se po posteli, ve které leželo několik nahých žen.

„Šéfe, vidím, že ste si užil. Vyzvedneme Karlose, popadneme Honga a padáme odsud. Vypadá to, že holky vzaly právo do svých vlastních rukou,“ řekl Pong a čekal, dokud se Kapitán neoblékl.

„Matko, seš si jistá, že nebudeš potřebovat moje vůdčí schopnosti?“ musel se znovu ujistit Pong, když stáli v atriu a pozorovali ozbrojené ženy, které postupně vytvořily několik jednotek.

„Pongu, neber si to osobně, ale tenhle boj musíme vybojovat samy bez pomoci mužů. Již jsi nám pomohl hodně,“ odpověděla Matka, hrdě se rozhlížela po spolubojovnicích a brousila meč.

„Dobře, jak myslíš, každopádně se ještě chvíli zdržíme a dohlédneme na vás z orbity, kdyby se někdo z císařských pokusil o útok z oblohy,“ řekl Pong a napadla ho prasárna, protože ženský s meči v rukou ho dost vzrušovaly.

„Pongu, zavolal sem Kokotovi, aby nás za chvíli vyzvednul,“ přišel Blázen s Karlosem a několika dívkami.

„Šéfe, výborně, chvíli se ještě zdržíme a dohlédnem tady na holky, kdyby měly náhodou nějaký problémy.“

„Dobře, Kokote, tak asi můžeš,“ promluvil Blázen do komunikátoru.

„Měj se, Matko,“ rozloučil se Pong a všichni zmizeli ve víru přenosového paprsku.

„Konečně doma,“ spokojeně usadil Kapitán prdel v kapitánském křesle. Pong zaujal oblíbené stanoviště u zbraní a vypustil několik sond s velmi citlivými kamerami, které zamířil na pozice dívčí armády, aby mohl sledovat postup a bojové úspěchy. Dokázal bez problému zaostřit až na jednotlivé obličejy.

Matka si vedla dobře, její těžce ozbrojené jednotky osvobozovaly jeden dívčí areál za druhým a naprosto vůbec neměly slitování. Veškerí eunuši, kteří dobrovolně nespáchali sebevraždu, byli nekompromisně zabiti. Na některých místech planety začaly zuřit ohromné požáry, které pohlcovaly budovy a krajinu oranžovými ohnivými jazyky.

Celé to znamenalo, že se velitelský můstek zaplnil kompletní Bláznovou posádkou a kdosi otevřel lahvičky a tvrdej. Pozvali Honga s jeho nejbližšími spolupracovníky a oběžnou drahou se linul hluk mejdanu, blikání světél a stroboskopů, které vypustil Hong v podobě speciálně upravených sond.

„Kurevsky dobrej nápad,“ povídal Jack, když pozoroval výhledem barevnou kosmickou hudbu, „měli bysme se přemístit do pozorovatelny, tam budeme mít lepší výhled.“

„To není špatnej nápad,“ řekl Blázen, protože úplně zapomněl, že Kapka má luxusní pozorovatelnu.

„My sme pěkně vyndaný,“ zasmál se Karlos a následován Hongem s kumpány přešel do průhledné kopule, která jim umožňovala 360 stupňů výhled.

„Kapitáne, je tady příšernej bordel a nahoře uděláme další. Je vám to doufám jasný?“ pověděla Urgha, když opouštěla s Bláznem můstek.

„Co se dá dělat, jsme na důležitý cestě,“ odpověděl suše a odhodil vajgl na zem.

„Kakapitáne, aa pěpěkně dodobrodružný,“ vymektal Frank, který vylezl ze své kajuty.

„Slyší nás někdo?“ ozvalo se z kontrolního pultu, u kterého postával Kokot.

„Co je, Kokote? Někdo nás volá?“ sklonil se k němu Pong, který zaslechl známý hlas a přestal se kochat výhledem na blikající vesmír.

„Volá nás Matka. Matko, co se děje?“ řekl Kokot.

„Dokončily jsme osvobození planety a letiště s několika válečnými loďmi máme ve svých rukou. Mise splněna, řekněte Pongovi.“

„To rád slyším,“ popadl Číňan mikrofon, „nalod'te se a pojd'te za náma, máme tu rozjetou menší párty.“

„To by šlo, máme hodně co oslavovat,“ odpověděla Matka a ukončila spojení.

Netrvalo ani příliš dlouho a k Kapce a Hongovu křižníku připruly 4 válečné lodě.

„Nestřílejte, to sme my,“ promluvila Matka a Kokot promítl do kopule obraz, který poslala. Samé nahé samičky s květinami a láhvemi tvrdého alkoholu v rukou.

„A ty vole,“ podlomily se Pongovi kolena a ozval všeobecný jásot. Jen Urgha vložila hlavu do dlaní, aby nebyl vidět její šílený výraz.

Mejdan jel zase bůhví kolikátěj den a všichni byli opět našrot. V jednu chvíli dokonce došlo k překvapivému zjištění, kdy Pong zjistil, že souložil se svojí velmi vzdálenou příbuznou a Blázen musel utéct do své kajuty, protože měl všeho už dost. Ležel si takhle oblečený v posteli, rovnal záda a hlavou mu běhala hromada myšlenek, které ale přerušil Kokotův a Pongův hlas z komunikátoru.

„Šéfe, asi sem budete muset jít, odněkud se vynořilo deset ozbrojených lodí.“

„Můj vůdce, Honga a jeho lidi jsem přemístil zpět a děvčata nás také rychle opouští. Chystáme se k bitvě.“

„Konečně změna, už bylo potřeba,“ zaradoval se Blázen a vystřelil z ubikace.

Všude po podlahách bylo neskutečně bordelů, visící konfety, prasklé balóčky a všelijaké barevné „párty sračky cinkrlátka“. Kapitán šel rovnou na můstek do svého oblíbeného křesla, kde Urgha stihla nahrubo uklidit, aby byly vidět přístroje a nezakopávalo se o láhve a jiné nepořádek.

Kokot s Doktorem byli na svých místech, Pong zrovna vyšel z toalety a z nosu mu ještě padal perník.

„Můj vůdce, nepřátelské lodě se seskupují do útočné formace,“ přivítal ho Kokot.

„Šéfe, využijeme staré šaolinské taktiky Opičího krále a bleskových létajících banánů. Rozkazy jsem vydal, všichni jsou připraveni na svých místech.“

„Kokote, to nemáme v zásobě nějakou tajnou destruktivní zbraň, kterou sme ještě nepoužili? Musí nutně dojít ke kosmický střilečce?“ řekl napůl hlasu Blázen.

„Můj vůdce, myslím, že je ještě brzo tahat králíky z klobouku, potřebujeme utužit vztahy a klasická bitva se k tomu hodí mnohem lépe.“

„Šéfe, já s ním nesouhlasím, protože je to zkurvená politika, ale Kokot si trval na tom, že takhle byste to chtěl.“

„Pongu, no chtěl, jak vidíš, nechtěl, protože sme tady jenom kvůli jednomu úkolu a už takhle sme v plnění solidně pozadu,“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, chtěl byste...?“

„Kokote, nechtěl, holt si Pong zastřílí,“ uzavřel debatu Kapitán a zapálil brko.

Naprosto bez varování spustila flotila kastrátů palbu a některá diskotéková blikátka poletující kolem Kapky zhasla. Na oplátku svítila střelba laserových paprsků, které se rozbíjely o silová pole. Pong opětoval palbu a Hongova loď s dívčí armádou vykonávala na první pohled velmi chaotické pohyby v bitevním poli, jejichž výsledkem bylo, že zaměřovací automaty eunuchů nestíhaly přesně zaměřovat pozice. Toho využíval Pong a pálil nejsilnějším lodním energetickým kanónem do odkrytých nepřátelských míst.

Velmi rychle takto zneškodnil pět lodí, než nepřátelský velitel pochopil, že ten chaos není chaos, ale naprosto dokonalý plán. Stalo se přesně to, co Pong očekával. Císařskozakázaný velitel se rozhodl oplatit chaos chaosem a zbývajícím lodím vydal rozkaz působit nejchaotičtěji, jak nejlépe dovedou. Nyní v bitevním poli nastal skutečný bláznec, který Pong v jednu chvíli uťal rozkazem k ukončení chaosu.

„Šéfe, teď se dívejte, jak s těma zakázanejma kastrátama vyjebu,“ zasmál se Pong a vyslal sadu atomovek. Spojenecké lodě se přidaly a prostor ozářily atomové výbuchy.

Byla to věru veliká podívaná, explodující energetická jádra šířila přenádhernou světélkující modř, z níž se vynořil hořící velitelský křižník, který mířil přímo na Kapku.

„Kokote, ty vole...,“ vypadlo s Blázna.

„Můj vůdce, silové pole...,“ stačil říci Kokot, když tu náhle do dráhy křižníku vstoupila Hongova loď a srazila se s ním.

„... úplně v pohodě vydrží,“ dořekl myšlenku robot a pozoroval ohnivé představení.

„Ty vole, to byl debil,“ rozesmál se Pong až málem vypadl z křesla.

„Můj vůdce, přijímáme zprávu,“ řekl Kokot a zapnul obraz, kde se objevil Hong.

„Kapitáne Blázne, dokážu vám, že si důvěru zasloužím,“ řekl Hong a obraz začal zrnit.

„To byl debil,“ řekl Karlos, který natáhl lajnu.

„Každopádně důvěru si konečně zasloužil,“ uznal Blázen, zapálil brko a chvíli kroutil hlavou.

„Šéfe, Matce jsem poděkoval a teď musíme pokračovat v našem plánu. Přemístíme se k Zakázanému císařskému paláci a začneme vyhlazovat tohle vykastrovaný spolčení planetu po planetě,“ oznámil Pong.

„Souhlasím, je potřeba návratu k původnímu plánu. Hongovi život nevrátíme a děvčata nás mohou ještě chvíli doprovázet. Kokote nahod' motory a dostaň nás o planetu dál,“ vyfoukl Kapitán mohutný oblak dýmu.

Kapka následovaná Matčinou flotilou se dala do pohybu.

Již nikdo nekladl jakýkoliv odpor a bezpečně dorazili k určenému planetárnímu cíli.

„Zavedeme vás přímo na císařské letiště, ať zbytečně nelítáte kolem dokola. Akorát bude třeba dát pozor na automatickou obranu,“ ozvala se Matka z reproduktoru.

„S tím si v pohodě poradíme,“ odpověděl Pong a Kokot přijal souřadnice.

Proletěli vrstvou oblaků, aby se ocitli nad planetou pokrytou nekonečnou zelenou divočinou a modrou vodní hladinou jezer a moří. Zanedlouho spatřili obrovské bílé město s lesknoucími zlatými střechami a směřovali k přistávací dráze. Oproti očekávání je střelba nepřivítala, takže dosedli a vyšli ven na opuštěnou plochu.

„Nikdo neútočil, není to nějaký divný?“ řekl Pong a rozhlížel se kolem sebe.

„Je,“ odpověděla Matka.

„Ani ženy tu nejsou,“ řekl Karlos.

„Tady je nejspíš dnes ani nenajdeme. Ženy jsou s vámi,“ odpověděla jedna z členek ženského výsadku.

„Takže ti buzeranti bez koulí žijou pohromadě?“ udiveně pronesl Jack.

„Je to tak, jsme pravděpodobně první samice, které kdy položily nohu na povrch této planety,“ odpověděla Matka a k tomu dodala.

„Teď pojďme do hlavního chrámu, aspoň mniši by tam měli být.“

„Kastrovaní, předpokládám,“ zasmál se Pong.

Budovy, chodníky a silnice byly vystavené z luxusního kamene, vše se blyštlo leskem a zdobné ornamenty, sochy a reliéfy s pozlacenými segmenty dávaly najevo bohatství spojené s mocí. Jenže ulice byly úplně prázdné.

„Kurevsky divný,“ kroutil hlavou Blázen a motal velké brko.

Že se přibližují k hlavnímu chrámu bylo poznat dle soch nahých mužů v nadživotních velikostech, jenž měly znázorňovat císařskou linii od prvního až k současnému panovníkovi.

„Solidně úchylný,“ okomentoval sochařské umění Karlos a pil z láhve.

„Můj vůdce, jednoho lahváče?“ zeptal se Kokot a nabídl Bláznovi otevřené pivo, které vyndal ze zavazadla.

„Ty vole, Kokote, já tě žeru,“ zasmál se Pong a hned také hmátl po jednom oroseném.

Zastavili před ohromnou mramorovou pagodou, za kterou se rozprostíraly bělostné chrámy, ohraničené vysokou stříbrnou stěnou. Vstupní vrata byla pootevřená, takže Pong nijak příliš dlouze nepřemýšlel a první vstoupil.

Opět nikdo nezaútočil, což bylo v podstatě dost děsivý a okolní ticho působilo skličujícím dojmem.

„Tady už to neznám z vyprávění. O tomto místě císař vždy mlčel, ale myslím, že chrám bude támhleta dřevěná boudička uprostřed rtuťového jezírka,“ ukázala rukou Matka směrem k lesknoucí ploše tekutého kovu.

Blázen, Pong, Kokot a Matka přešli chatrný visutý můstek a zastavili na trávníku před chatrčí. Dřevěné skřípající dveře se otevřely a vyšel chatrný stařec v odrbaném oblečení.

„Už dlouho vás očekávám, ničitelé civilizací,“ promluvil stařeckým roztřeseným hlasem.

„Nás jo? Vím o tom teprve pár tejdnu, že vás mám vyhubit,“ odpověděl Blázen.

„Staré tulení prococtví dostihlo náš svět. Pongu, ty jsi připraven?“ zamumlal stařec.

„Vy mě znáte?“ podivil se Pong.

„Tvé jméno je vytesané zde v kameni, který generace mnichů opečovávají a chrání.“

„Ty vole, to je ujetý,“ zamručel Pong.

„Ujetý, neujetý, nyní jste zde a já mám pro vás zprávu od našeho císaře,“ řekl starý mnich, narovnal se a podíval všem do očí.

„Tak povídej, starej šmejde,“ suše řekl Blázen a vyfoukl starci do obličeje hustý dým.

„Tím mě neohromíš, vzkaz je krátký: *Vyserte si zmrdi, právě s váma vyjebávám.*“

„Cože?“ vyjel Pong.

„Neslyšel jsi dobře? Znovu to opakovat nebudu,“ pověděl stařec hrdě.

„Ty mě sereš, starej sráči,“ neovládl se Pong a jedním švihem oddělil mnichovu hlavu od těla. Během pádu několikrát významně zamrkala očima a ústa pokusila cosi povědět, ale nebylo nikomu jasný, co přesně měla na jazyku.

„Pongu, tohle bylo zbytečný, byl to jen starý muž,“ řekl Kokot.

„Ještě ty mě ser, přiletěli sme takovou dálku, abychom vyhledali civilizaci a nikdo tady není, kromě jednoho starýho šmejda,“ mručel rozčileně Pong.

„Jenže kurva Pongu, nevím, co tím vlastně chtěl říct,“ nelíbila se nastalá situace Bláznovi.

„Šéfe, nikdo tady není a to znamená, že s náma vyjebal. Ostatně, vzkaz to tak nějak naznačuje,“ nasraně odpověděl Pong.

„Můj vůdce, ale co budeme dělat?“ zeptal se Kokot.

„Ty vole, Kokote, bolí mě hlava z divný předtuchy. Mám takovej pocit, že bysme se měli vrátit na Titan,“ řekl Blázen a vypadal, že ho něco trápí.

„Mají zkušenosti s vyhlazováním primitivních civilizací. Sice nejsme primitivní, ale chceme jim udělat to samý,“ pokračoval.

„Šéfe, to vypadá, že s náma pěkně vyjebali a vytáhli nás do prdele. Ten zsranej tuleň to musel vědět, když vám dával souřadnice.“

„Pongu, asi jo, teď se musíme vrátit. Matko poletíš s náma?“ otočil se Blázen k mlčící vůdkyni žen. Ta krátce zapřemýšlela, rozhlédla po svých soudružkách a pohlédla dlouze všem do očí.

„Zůstaneme zde a připravíme se na příchod císařské armády, boj ještě neskončil,“ odpověděla.

Kokot přemluvil Doktora, aby otevřel červí díru na krátkou vzdálenost k Titanu, jemu se sice příliš nechtělo, ale nakonec rozkaz splnil.

Po pár minutách se vynořili nedaleko Titanu a trosky kolem naznačovaly, že horizont událostí zničil několik galaktických křižníků, které ve značném množství obklopovaly Saturn a tvořily docela nepropustný štít, který spolehlivě ničil vše, jenž se k němu přiblížilo.

„Co to kurva je?!“ vykřikl Pong.

„Eunuch Ho a Zakázaný císař osobně,“ řekl Kokot, který rychle zapnul maskování a pustil senzory.

„Těch teda je,“ konstatoval Blázen ze svého kapitánského křesla a odklepl popel na podlahu.

„Celkem 575 a to je ještě odhad, protože odvrácenou stranu nevidím,“ pověděl jen tak mimochodem Kokot.

„Ty nezničíme bez ztrát civilistů a možná i několika Saturnových měsíců,“ kroutil hlavou Blázen.

„Šéfe, serem na civilisty,“ zasmál se Pong.

„Ty vole, znáš to přísloví o sraní do vlastního hnízda?“ uzemnil ho Kapitán a zapálil nové brko.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Naprosto vůbec netuším, ale musíme zkusit nejdřív politický řešení. Budeme potřebovat Franka, aby zkusil navázat spojení nejdřív s čínskejma komančema a potom s tím zasraným císařem. Musíme vědět, co přesně chce a kde stojej bolševici. Nesmíme zapomenout, že sou to svině, který klidně popraví vlastního soudruha,“ povídal Blázen a mocně dýmal.

„Kakapipitáne, rorozkaz,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Kokote, dostaň nás trochu stranou, ať se nejsme tak na ráně,“ rozkázal Blázen a nastalá situace se mu moc nelíbila. Čekají ho dost tvrdá jednání a těžká rozhodnutí.

Kapka se vzdálila od Saturnu a nic neprozrazovalo, že velké činy přicházejí.